

re spil, at love vælgerne en masse, og når man så har fået stemmerne og fået regeringsmagten, så løber man fra sine valglofter. Sådan er det. Det kan de socialdemokratiske vælgere ikke være uvant med. Sådan er dagligdagens Danmark.

Der var også dem, der troede, at hvis bare de sagde ja til Amsterdamtraktaten, så slap vi for at få en pinsepakke. Det gjorde vi sådan set heller ikke, for pinsepakken kom uanset dette, og sådan må vælgerne efterhånden have forstået, at ligegyldigt, hvad man hører af løfter fra den side, så holder det ikke.

Derfor ros til regeringen, for at man holder linjen, at man holder stilen: det, man lover, det holder man ikke. Så kan vi da forholde os til det.

Jeg vil så også sige, at der selvfølgelig er nogle mere konkrete positive ting i regeringens oplæg, som er langt mere seriøse. Det ene er, at man på en række områder lægger op til, at der skal være større fleksibilitet i forhold til åbningstiderne i institutionerne, fleksibilitet i forhold til orlovsordningerne, arbejdstider, hjemmearbejdspladser, ferielovgivning osv. Det synes jeg er positivt. Det er helt objektivt positivt.

Noget andet, som jeg også har studset lidt over, er, at regeringen sender denne redegørelse til høring hos arbejdsmarkedets parter. Jeg roste i sin tid regeringen for at gøre dette – oven i købet i en pressemeddelelse – for jeg synes, at det var godt, at man havde sendt det til høring hos arbejdsmarkedets parter. Det synes jeg da var en glimrende idé.

Men jeg studser lidt over det, i betragtning af at Folketinget umiddelbart efter valget var nødt til at gribe ind, fordi arbejdsmarkedets parter ikke kunne finde ud af at forliges om tingene. De kunne ikke finde ud af at tale sammen. Nu sender man så det her ud til dem, som i forvejen ikke er i stand til at tale sammen. Arbejdsgiversiden har allerede på nuværende tidspunkt sagt, at de ikke tror på lønmodtagersiden, og lønmodtagersiden siger, at de ikke tror på arbejdsgiversiden. De er så mistænksomme over for hinanden, så det skal nok blive festligt, hvad de får ud af en sådan redegørelse, og hvordan de vil komme med en indstilling til regering. Men lad os se på det; det bliver da spændende at se.

Men det, det hele handler om, er jo, at man ønsker at forbedre forholdene for børnefamilierne. Og hvem ønsker ikke at gøre det? Det gør vi jo alle sammen. Børnefamilierne skal selvføl-

gelig have det bedre, om ikke andet så fordi der i en valgkamp er stemmer i at sige det. Jeg tror nu også, at de fleste mener det. Men dér, hvor vandene jo skiller i Folketinget, er ved spørgsmålet om, hvorvidt man ønsker at forbedre børnefamiliernes vilkår ved at give dem flere tilskud eller ved at give dem færre byrder?

Det, vi jo tydeligt kan se, er, at med pinsepakken er der ingen tvivl om, at regeringen i hvert fald med den ene hånd ønsker at læsse en helt masse nye byrder over på blandt andet børnefamilierne, og at den med den anden hånd prøver at fedte lidt rundt med nogle flere tilskud, så den bitre pille nemmere kan glide ned. Sådan er dén politik jo, og det er vi i Fremskridtspartiet helt uenig i. Vi mener, at det er den stik forkerte vej at gå.

For ligesom at illustrere forskellene på Fremskridtspartiets og regeringens politik, så skriver regeringen det jo selv i sin redegørelse, hvor man i Grundlaget for børnefamiliepolitikken kan læse:

»Ændringerne i familiepolitikken, hvor det offentlige i stigende omfang har overtaget (med)ansvaret for en række opgaver, som tidligere lå entydigt i familien, afspejler langt henad vejen, at de normer og værdier, som samfundet bygger på, har ændret sig de sidste 30 år.«

Ja, og Socialdemokratiet har sådan set arbejdet på i de sidste 30 år, at det skulle være sådan. Børnene skal ikke være ved forældrene. Nej, børnene skal være i de offentlige institutioner, så det offentlige har styr på, hvad der foregår med borgernes børn. Det er jo det, der står. Det er det, man ønsker.

Det, der tidligere har været værdinormer, at børnene havde det godt i familiens skød, og at man vidste, at børn havde det godt der, er radikalt blevet ændret til, at i jo højere grad vi kan beskatte borgerne, så de er tvunget til at arbejde endnu mere på arbejdsmarkedet for at tjene penge nok til at betale skat, i desto højere grad har de behov for at få passet deres børn. Og dér har man selvfølgelig indrettet samfundet fra Socialdemokratiets side af, fra regeringens side af, så det bedre kan betale sig at få passet sine børn i den offentlige sektor end i den private sektor, fordi der ganske enkelt er en konkurrenceulighed på det her område.

Det er lykkedes, og tillykke og ros til regeringen. Socialdemokratiet og regeringen har fået piller langt de fleste børn fra forældrene og sørget for, at de kommer ind i nogle store siloer, hvor man kan styre dem i en bestemt retning.